

[Bindslev.]

som man kunde ønske at rette, kan naa frem til Gennemførelse.

Elna Munch: Jeg har forstaaet, at man til Trods for Enstemmigheden i Landstinget ønsker Lovforslaget behandlet i Udvalg, og der er derfor ingen Grund til at gaa nærmere ind paa det. Jeg skal kun nævne nogle faa Enkeltheder. Jeg vil begynde med § 1, hvor der staar, at en Forfatter har udelukkende Ret til at offentliggøre sit Skrift eller mundtlige Foredrag ved Afskrivning — og saa nævnes der en Række andre Maader. Dette maa rent sprogligt forstaaes saaledes, at Forfatteren kun har Ret til at offentliggøre sine Værker paa de anførte Maader og ikke paa andre. Det kan dog fornøftigvis ikke være Meningen. Hensigten med Bestemmelsen er selvfølgelig, at man kan have Ret til at offentliggøre sit Skrift o. s. v. Det samme gaar igen i forskellige andre Paragraffer, og jeg mener, at man kunde slippe nemt fra det ved at sige, at Forfatteren har Eneret til at offentliggøre sit Skrift o. s. v. paa de nævnte Maader. Jeg synes, at da Lovforslaget drejer sig om Forfatterret, kunde det være rigtig, at man skrev det paa et godt Dansk.

Saa skal jeg blot lige nævne § 15, som jo har været nævnt af forskellige andre Talere. Jeg kan der slutte mig til Ordferne for Socialdemokratiet og det konservative Parti, idet jeg mener, at den Forandring, der er sket i Landstinget, ikke er heldig. Jeg synes, at det bliver retfærdigere, hvis man tager den højttærede Ministers oprindelige Forslag. Naar denne Ændring er foretaget i Landstinget, skyldes det utvivlsomt den Henvendelse, der er sket fra Provinspressen; men Provinspressen har netop udtrykkeligt sagt, at de kun forlangte, at Indholdet skulde beskyttes, ikke Formen, hvorimod Lovforslaget i den Form, som det har faaet, hævder, at hverken Formen eller Indholdet skal beskyttes.

Jeg tror, det vil være naturligt at tage et Forbehold overfor aktuelle Pressetelegrammer og Presseillustrationer, saaledes at de i 24 Timer efter Offentliggørelsen er beskyttet mod Aftryk og refererende Genivelser af deres Indhold ikke tilladt. Det er det, Provinsbladene har ønsket, og jeg tror ikke, man skal gaa videre end dertil. Der er noget urimeligt i, som det ogsaa før er blevet fremhævet, at et Blad f. Eks. sender en Referent til Udlandet og betaler Telegrammer og Artikler derfra i dyre Domme, og saa har alle Landets øvrige Blade Ret til med det samme at tage

saavel Indhold som Form, der i mange Tilfælde har et vist kunstnerisk Præg. Ganske vist kan Artikler beskyttes ved, at der skrives „Eftertryk forbudt“, men dette er jo ingen Fordel for de andre Blade, og jeg tror derfor, man skal nøjes med at gaa til det, som Provinspressen har ønsket.

Jeg henstiller ogsaa, at man foretager en velvillig Behandling i Udvalget, og at man hurtigt tilendebringer denne Behandling.

Axel Dam: Naar jeg fatter mig i Korthed med Hensyn til dette Lovforslag, er det ikke af Mangel paa Interesse for den Sag, det omhandler. Tværtimod maa Retsforbundet paa Forhaand være stærkt interesseret i enhver Lov, der gaar ud paa Beskyttelse af Rettigheder, og jeg kan kun udtale min Glæde over det Fremskridt, der er sket i Retsopfattelsen paa dette Omraade, siden den Slags Spørgsmaal for mange Aar siden var til Behandling i Rigsdagen. Den Gang førte man for at undgaa at yde udenlandske Forfattere Forfatterhonorar, naar man benyttede deres Værker i Oversættelse, f. Eks. i Feuilletoner i Bladene, den Slags Argumenter i Marken, at det vilde være i Strid med den Frihandel, man forfægtede — „Frihandel“ skulde betyde, at man havde Lov til at plyndre andres litterære Eje. Saadanne Argumenter tror jeg ikke mere kan fremkomme. Jeg maa i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro sige, at vi selvfølgelig maa gaa ind paa den internationale Ordning her, skønt det kunde være til økonomisk Fordel for et lille Land at bryde ud og ikke yde Honorar til Forfattere i de store Lande.

Det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokraternes Vegne, forudsatte, at vi var Tilhængere af en saakaldt Værdistigningsskat ogsaa paa dette Omraade. Jeg kan ikke ved denne Lejlighed — det falder jo udenfor Lovforslaget — gaa ind paa Forskellen mellem Værdistigning paa Grund og Værdistigning paa arbejdsskabte Værdier, men jeg skal blot nævne, at Konsekvensen vilde blive, at der ikke blot blev Tale om Kunstværker, men om alle mulige Ting af Affektionsværdi. Hvilken Pris kunde ikke Napoleons Hat eller Originaludgaver af Bøger eller lignende gaa op i! Jeg vil bare indskyde den Bemærkning, at hvis en Kunstner er interesseret i noget saadant, er der vel intet i Vejen for, at han kan sælge sit Kunstværk med den Klausul, at hvis det omsættes senere til højere Pris, skal han have en Andel deri.

Det er blevet fremhævet, at nu havde